

Скритата история на стих четиридесет — номер тридесет и едно

Езекил, число дванадесет

Jeff Pippenger
2026-09-20

Предишната статия завърши с абзаца, който гласи: „Договорният брак от 313 г. представлява последния договорен брак на папската власт със Съединените щати — водещия цар измежду десетте царе от Откровение 17; двурога сила, която е предобразена от двурогата сила на Франция. Историята, която започна с Хлодвиг през 496 г. и в крайна сметка доведе до указа на Юстиниан през 533 г. и възцаряването на папството през 538 г., представлява историята от 1989 г. до неделния закон.“

Роналд Рейгън бе предобразен от Хлодвиг през 496 г., а Доналд Тръмп е предобразен от Юстиниан през 533 г. Указът на Юстиниан дойде пет години преди папството да се възкачи на престола през 538 г., а Миланският едикт дойде осем години преди първия неделен закон от 321 г. И указът, и едиктът съответстват на пътепоказателя, който предшества неделния закон.

Рейгън

През 1870 г. италианските войски превземат Рим (20 септември 1870 г.). Папската държава престава да съществува като териториална държава и папа Пий IX става „затворникът във Ватикана“. Тъй като вече не остава папска територия, призната като суверенна държава, Съединените щати (както и много други страни) вече не поддържат официални дипломатически отношения с папата като светски владетел. През октомври 1951 г. президентът Хари С. Труман номинира генерал Марк У. Кларк за посланик на САЩ във Ватикана. Силна съпротива бързо се надига от страна на много протестантски църкви и организации, които твърдят, че това назначение нарушава разделението между църква и държава. През януари 1952 г. генерал Кларк оттегля кандидатурата си.

На 10 януари 1984 г. президентът Роналд Рейгън и папа Йоан Павел II официално се договориха да установят пълни дипломатически отношения между Съединените щати и Светия престол. На 9 април 1984 г. Уилям А. Уилсън (който вече служеше като личен представител на Рейгън) връчи акредитивните си писма и стана първият посланик на САЩ при Светия престол.

В рамките на тридесет и трите години от 1951 до 1984 г. съпротивата на протестантизма срещу католицизма се разсея. „Мишците“, които застанаха в подкрепа на папството през 496 г. с Хлодвиг, са предобраз на Рейгън през 1984 г. и нататък до 1989 г. Хлодвиг представляваше премахването на религията (езичесвото), която възпираше папството да се издигне отново на власт, а до 1984 г. съпротивата на протестантизма срещу възхода на

папството бе отнета. „Всекидневната“ (езическото) бе премахната, и Павел описва това премахване на съпротивата на езическото срещу папството като „отстъпление“.

Символната църква на компромиса, представена чрез Константин Велики, и историята от 313 до 538 година представяха период, в който една църква направи компромис със себе си и отпадна. Религията, представена чрез „508“, която преди това бе възпирала настъплението на папската власт, предобразяваше отпадането на протестантите в Съединените щати. Рейгън бе представен чрез Хлодвиг. През 496 година Хлодвиг даде своята „власт“ на папството, като по този начин предобрази „нечестивия съюз“, който бе осъществен в годините на Рейгън. Хлодвиг също така представяше отнемането на „ежедневната“ през 508 година. 508 предобразяваше 1984.

„Този компромис между езическото и християнството доведе до развитието на „човека на греха“, предсказан в пророчеството като противящ се и превъзносящ себе си над Бога. Тази гигантска система на лъжерелигия е шедьовър на сатанинската сила — паметник на неговите усилия да седне на престола, за да управлява земята според своята воля.“ — Великата борба, с. 50.

Рейгън прочуто нарече Съветския съюз „империя на злото“ в реч от 1983 г. и разглеждаше атеистичния комунизъм като дълбока нравствена и духовна заплаха. Той и Йоан Павел II изградиха тясно лично и политическо партньорство срещу съветския комунизъм. И двамата мъже виждаха тази борба в нравствени и дори в провиденциални измерения; Рейгън насаме говореше за „Божествен план“ за събарянето на комунизма. Рейгън проявяваше интерес към Фатимските явявания (предупреждението, че „Русия ще разпространи своите заблуди“), а двамата лидери обсъждаха общото си убеждение, че Бог е пощадил живота им (и двамата оцеляха при атентати през 1981 г.) с цел, свързана с разгрома на комунизма.

Учениците на Христос

Рейгън бе възпитан в деноминацията „Ученици на Христос“, чиито основатели пряко учеха, че папата на католицизма е антихристът. Александър Кембъл, най-видният ранен водач на църквата „Ученици на Христос“, многократно отъждествяваше папството с антихриста. В спорове и писания той твърдеше, че малкият рог от Даниил 7, звярът от Откровение 13 и човекът на греха от 2 Солунци 2 всички сочат към римските папи. Той използваше тези отъждествявания в публични дебати (включително с католическия епископ Джон Б. Пърсел през 1837 г.). Бартън У. Стоун наричаше управлението на Папата истинския антихрист и „човека на греха“. Уолтър Скот (друг ранен евангелизатор на движението) пишеше, че човекът на греха, Папата на Рим, ще се издигне в християнската църква и ще се превъзнесе над Бога.

Майката на Рейгън, Нел, беше благочестива членка на деноминацията „Ученици на Христос“ и беше основното религиозно влияние в неговото детство. Рейгън беше кръстен в църквата „Ученици на Христос“ в Диксън, Илинойс, на 11-годишна възраст и беше дейно ангажиран там като юноша (включително като преподаваше в неделното училище). Той учи в колежа „Юрика“, който беше свързан с „Ученици на Христос“.

„Онези, които се объркват в разбирането си на словото и не успяват да видят значението на антихриста, несъмнено ще застанат на страната на антихриста. Сега не е време да се приобщаваме към света.“ Kress Collection, 105.

Рейгън бе предобразен от Хлодвиг, както и от компромиса на Константин Велики. Рейгън беше също и първият от последните осем президенти от времето на края през 1989 година. Като първият от последните осем президенти той е предобраз на Доналд Тръмп, който, подобно на Рейгън, е дълбоко заблуден относно истинските цели на папството и относно това кое е папството.

Ще вървят ли двама заедно, ако не са се съгласили? Амос 3:3.

Шестият и последен брачен договор в единадесета глава на Даниил се среща в историята, която започва във времето на края през 1989 година и завършва в историята на Доналд Тръмп.

„В движенията, които сега протичат в Съединените щати, за да осигурят за институциите и обичаите на църквата подкрепата на държавата, протестантите следват по стъпките на папистите. Нещо повече, те отварят вратата папството да възвърне в протестантска Америка върховенството, което е изгубило в Стария свят.“ Великата борба, с. 573.

Брачният договор от 313 г. и Медиоланският едикт съответстват на историята от 533 г., и указът на Юстиниан от 533 г. отново ще бъде приложен от една изповядваща се за християнска власт, която вече не разбира, че да се определя папската власт като християнска институция е в най-добрия случай оксиморон, а в най-лошия — гибелна заблуда.

Църква и държава

През 457 г. пр. Хр. третият указ на Артаксеркс възстанови националния суверенитет както в политическата, така и в религиозната власт.

И ти, Ездрос, според мъдростта на твоя Бог, която е в ръката ти, постави управители и съдии, които да съдят целия народ отвъд реката, всички, които познават законите на твоя Бог; и учете онези, които не ги познават. И всеки, който не върши закона на твоя Бог и закона на царя, нека съдът над него бъде изпълнен незабавно — било то за смърт, или за заточение, или за конфискация на имот, или за затвор. Ездра 7:25, 26.

Третият указ предостави власт за изпълнение на съд и наказание както по Божиите закони, така и по царските закони. Този указ отбеляза началото на пророчеството за две хиляди и триста години, което завърши на 22 октомври 1844 г., когато Христос внезапно дойде в Своя храм. Той отбеляза също и началото на пророчество от двеста и петдесет години, което завърши през 207 г. пр. Хр., в историята между битките при Рафия през 217 г. пр. Хр. и при Паниум през 200 г. пр. Хр. Възстановяването както на гражданския, така и на религиозния суверенитет през 457 г. пр. Хр. определя двоен алфа-начален момент, който намира две

омега-изпълнения. И двете омега-изпълнения представляват затворена врата; едното за протестантския рог, а другото за републиканския рог.

Първото пророчество от две хиляди и триста години представляваше Божиите закони, а пророчеството от двеста и петдесет години представляваше законите на царя. Двете пророчества определят рога на протестантизма и рога на републиканизма върху земния звяр от Откровение тринадесета глава. Републиканският рог на земния звяр е поставен в средната част на стихове единадесет до шестнадесет от Данаил единадесета глава. Седемнадесетгодишният период между Рафия и Паниум е пресечен от единия рог от двойното пророчество на третия указ през 457 г. пр. Хр. Двойното пророчество посочва както съда над последния заветен народ, така и съда над нацията, в която този заветен народ намира своите корени.

И каза на Аврам: Да знаеш със сигурност, че твоето потомство ще бъде пришълец в земя, която не е тяхна, и ще им слугуват; и те ще ги угнетяват четиристотин години. Но и народа, на който ще слугуват, Аз ще съдя; а след това ще излязат с голям имот. Битие 15:13, 14.

В книгата на Езекиил 22 октомври 1844 г. е представен като предобраз от 22 октомври 573 г. пр. Хр. Едната дата обозначава началото на изследователния съд, а другата обозначава прогласяването на юбилейната тръба както в началото, така и в завършека на съдебния процес. И двете дати съвпадат и и двете посочват затворена врата. 1844 г. представя затварянето на вратата на Светото място, когато Христос премина в Пресвятото място. 573 г. пр. Хр. обозначава края на човешкото изпитателно време, когато робите на греха, които са били изкупени, получават своята свобода и нова земя, в която да обитават.

Ако пък не бъде откупен през тези години, тогава ще излезе в юбилейната година, и той, и децата му с него. Защото израилтяните са Мои слуги; те са Мои слуги, които изведох от Египетската земя: Аз съм Господ, вашият Бог. Левит 25:54, 55.

И двата 22 октомври представляват затворената врата на предстоящия неделен закон. Периодът на изпитание, даден на адвентизма, започна през 1844 г. и завършва с предстоящия неделен закон, а периодът на изпитание, даден на Съединените щати, също завършва с предстоящия неделен закон. И двата края съответстват на двамата свидетели на 22 октомври — 2 300 години и двеста и петдесет години.

Двеста и петдесетте години, които завършват в историята между Рафия и Паний, разделят периода на двете битки на две символични числа, които заедно притежават свое собствено особено значение. Десет години след Рафия, означаваща погранична област, и седем години преди Паний, който беше битка, водена на равнина и завършила с обсада. Десет и седем като символ обозначават силата на змея въз основа на няколко свидетелства. 207 г. пр. Хр. поставя Тръмп, символа на земния звяр, между единадесети и петнадесети стих на Даниил 11, пророчески подготвяйки го да заговори като змей, както е представено чрез съчетанието на числото десет и числото седем.

Седемнадесет също е символично число и то разширява историята от Рафия до Паниум отвъд Паниум, а също и преди Рафия. Птолемей IV Филопатор царува като цар на Птолемеев Египет от 221 пр. Хр. до 204 пр. Хр. и побеждава Антиох Велики при Рафия през 217 пр. Хр. Птолемей започва да царува преди Рафия и царува „седемнадесет“ години. Числото седемнадесет представлява исторически период, който започва преди Рафия и се простира отвъд битката при Паниум и обсадата на Сидон до края на човешкото изпитателно време, представен от 330 година. Пророчеството за двеста и петдесетте години за периода на църквата в Смирна започва през 64 година и завършва с Миланския едикт и брачния договор от 313 година.

Константин Велики представя историята на църквата в Пергам, а тази история започва през 313 г. и завърши през 538 г. Първите „седемнадесет“ години след приключването на двеста и петдесетгодишното пророчество през 313 г. съдържат три ориентирни точки. 313 г. бе Миланският едикт, 321 г. бе първият неделен закон, а разделението на империята е отбелязано през 330 г. 330 г. представя окончателния неделен закон, който бележи края на човешкото изпитателно време. Следователно числото седемнадесет започва преди Рафия и завършва доста след военната кампания при Паниум и Сидон. Шестнадесети стих в Даниил 11 представя неделния закон в Съединените щати.

Пророчеството към Смирна посочва знака на обсадата, който е самото сърце на предупредителната вест на Езекиил. Ориентирът, който предхожда неделния закон, както е представен чрез двете илюстрации на разрушаването на Йерусалим, е обсадата, но също така и Миланският едикт, който поставя началото на формирането на образа на звяра.

При обсадата ще настъпи процесия на договорен брак. Тя е фрактал на брачната процесия, която започва с Рейгън, както е предобразена от Хлодвиг през 496 г., но окончателната процесия към брака започва при обсадата, в съответствие с декрета на Юстиниан от 533 г. и с Миланския едикт от 313 г. И двата ориентировъчни белега предшестват неделния закон. 313 г. предхождаше първия неделен закон от 321 г., а декретът от 533 г. предхождаше неделния закон на Третия орлеански събор през 538 г. Някакъв вид законодателство ще изпълни пророческите характеристики както на декрета на Юстиниан, така и на Миланския едикт, докато ще бъде установен някакъв вид символичен договорен брак.

Когато този указ бъде издаден, ще бъде твърде късно да се подготвим, защото вратата на благодатното време се затваря за протестантския рог така сигурно, както се затвори при първата Пасха в Египет. След това неделният закон — следващият ориентир — показва не просто, че образът на звяра е бил напълно оформен, но и че белегът на звяра се налага. Неделният закон бележи края на благодатното време за републиканския рог, земния звяр от Откровение тринадесета глава, така сигурно, както фараонът и неговото войнство загинаха в Червеното море след Пасхата.

Двеста и петдесетте години, които завършват през 207 г. пр. Хр., отъждествяват Доналд Тръмп, представен чрез Антиох Магнус, който се подготвя за предстоящата кампания, започваща на равнината на Паний и завършваща с обсадата на Сидон. След битката при

Паний птолемеевият военачалник Скопас от Етолия избягал с около 10 000 оцелели войници в град Сидон. Антиох го преследвал и обсадил Сидон. Птолемеевото правителство в Александрия изпратило помощна войска, но тя се провалила. Изправен пред глад, Скопас предал града. Антиох позволил на Скопас да си тръгне; по-късно Скопас се върнал в Египет, където в крайна сметка бил екзекутиран по обвинения в държавна измяна и присвояване. Обсадата на Сидон завършила завладяването от Антиох на Койле-Сирия след Паний.

Сестра Уайт определя книгата на Урия Смит „Даниил и Откровението“ като „Божия помагача ръка“. Смит посочва двуетапната кампания на Антиох в своя коментар върху четиринадесети и петнадесети стих на Даниил единадесета глава.

„Обучението на младия цар на Египет бе поверено от Римския сенат на М. Емилий Лепид, който назначи за негов настойник Аристомен, стар и опитен служител на този двор. Първото му действие бе да вземе мерки срещу заплашващото нашествие на двамата съюзени царе, Филип и Антиох.“

„За тази цел той изпрати Скопас, прочут военачалник от Етолия, тогава на служба при египтяните, в родната му страна, за да набере подкрепления за войската. След като снабди войската, той навлезе в Палестина и Келесирия (докато Антиох воюваше с Атал в Мала Азия) и подчини цяла Юдея на властта на Египет.“

„Така делата бяха доведени до положение за изпълнението на стиха, който е пред нас. Защото Антиох, като прекрати войната си с Атал по повелението на римляните, предприе незабавни стъпки за възвръщането на Палестина и Келе-Сирия от ръцете на египтяните. Срещу него бе изпратен Скопа. Близко до изворите на Йордан двете войски се срещнаха. [Паниум] Скопа бе победен, преследван до Сидон и там обсаден отблизо. Трима от най-способните египетски военачалници, заедно с най-добрите си войски, бяха изпратени, за да вдигнат обсадата, но без успех. Накрая Скопа, срещайки в мършавия и неуловим призрак на глада враг, с когото не бе в състояние да се пребори, бе принуден да се предаде при безчестното условие само да запази живота си; след което на него и на десетте хиляди негови мъже бе позволено да си отидат, ограбени и голи. Тук беше превземането на най-укрепените градове от северния цар; защото Сидон беше, както по местоположението си, така и по укрепленията си, един от най-силните градове на онези времена. Тук беше неуспехът на южните сили да устоят, както и неуспехът на народа, който южният цар бе избрал; а именно Скопа и неговите етолийски сили.“ Daniel and the Revelation, 257, 258.

Двеста и петдесетте години, които завършват през 207 г. пр. Хр., посочват Доналд Тръмп. Пророчеството за двеста и петдесет години, което завършва през 313 г. с договорния брак между Изтока и Запада и с Миланския едикт, посочва формирането на образа на звяра в Съединените щати. Църквата в Пергам, която започна през 313 г., представлява историята, в която християнството отстъпи чрез компромис с религията на езичеството, преди папската власт да заеме престола. Пергам и 313 г. са предобраз на компромиса, представен чрез формирането на образа на звяра в Съединените щати. Това представлява компромиса между християнството и папския Рим, защото религията на католицизма не е нищо повече или

по-малко от езичество, прикрито като християнска институция. Пророчеството за двеста и петдесет години, което започна през 1776 г. и завършва тази година, също се отнася до Съединените щати. Следователно и трите пророчества за двеста и петдесет години засягат някакъв пророчески аспект на земния звяр от Откровение 13, и и трите завършват в рамките на пророческите линии, представени чрез числото седемнадесет.

Неделният закон е моментът, когато Съединените щати заговорват като змей, а говоренето на една нация е действието на нейните законодателни и съдебни власти.

„„Говоренето“ на нацията е действието на нейните законодателни и съдебни власти.“
Великата борба, 442.

Тръмп не е нито съдебна, нито законодателна власт, затова скоро идващият неделен закон се осъществява чрез Конгреса. И все пак всяко действие, което осигурява подкрепа на папската власт, е прообраз на неделния закон. Декретът от 533 г. и едиктът от 313 г. посочват началото на периода, когато се формира образът на звяра. Неговият завършек е скоро идващият неделен закон, а Исус винаги онагледява края чрез началото; следователно действието на Тръмп чрез изпълнителна заповед, която би предоставила каквато и да било „отстъпка“ на антихриста от библейското пророчество, би представлявало алфата на движението, което завършва едва в омегата, когато Съединените щати „ще се отрекат дотолкова от принципите на своето управление, че да въведат неделен закон“.

„Мнозина, дори и от онези, които участват в това движение за налагане на неделното спазване, са заслепени за последиците, които ще последват от това действие. Те не виждат, че нанасят пряк удар срещу религиозната свобода. Мнозина никога не са разбирали претенциите на библейската събота и лъжливата основа, върху която почива неделната институция. Всяко движение в полза на религиозно законодателство всъщност е акт на отстъпка пред папството, което в продължение на толкова много векове неотклонно е воювало срещу свободата на съвестта. Неделното спазване дължи съществуването си като тъй наречена християнска институция на „тайната на беззаконието“; а неговото налагане ще бъде фактическо признаване на принципите, които са самият крайгълен камък на римокатолицизма. Когато нашият народ така се отрече от принципите на своето управление, че да приеме неделен закон, протестантизмът чрез това действие ще подаде ръка на папството; това няма да бъде нищо друго освен даване живот на тиранията, която отдавна с нетърпение дебне своята възможност отново да се хвърли в деен деспотизъм.“ Свидетелства, том 5, с. 711.

Всяко „движение в полза на религиозно законодателство в действителност е акт на отстъпка към папството“ и такива движения настъпват в навечерието на скоро предстоящия неделен закон.

„Указът, налагащ поклонението на този ден, трябва да излезе към целия свят. В ограничена степен той вече е излязъл. На няколко места гражданската власт говори с гласа на змей, така както езическият цар говореше на еврейските пленници.“ Signs of the Times, May 6, 1897.

Ще продължим с тези неща в следващата статия.